

I. Kroniek van de rechtspraak van de Raad van state (2014-2015)

In deze kroniek wordt een overzicht geboden van de rechtspraak van de Raad van State, Franstalige kamer (6e k.) en Nederlandstalige kamer (7e k.), met betrekking tot geschillen waarin zorgverleners tegenover de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle stonden.¹

Door Inge MEYERS, Attaché en Paul-André BRIFFEUIL, Adviseur bij de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle, Juridische directie

1. Raad van State (7e k.), U.Z., arrest nr. 225.972 van 7 januari 2014²

Beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State / cassatierechter – Terugbetaling is geen straf – Eigendomsrecht – Stellen van een prejudiciële vraag – Verjaring vordering tot terugbetaling – Artikel 149 Grondwet – Ontvankelijkheid van het middel

De administratieve cassatierechter is enkel bevoegd om de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing van de feitenrechter na te gaan en kan niet in de beoordeling van de zaken zelf treden. De cassatierechter is niet bevoegd om de feitelijke gegevens van de zaak na te gaan.

In § 2 van artikel 1, van het Koninklijk besluit van 23 juni 2003 wordt gepreciseerd dat het gaat om een “rechthebbende die een chronische hemodialyse ondergaat” en om een “tegemoetkoming voor deze chronische hemodialyse”.

Daaruit volgt dat de regelgever de toepassings sfeer van de tegemoetkoming wenste te beperken tot chronische hemodialyses, met uitsluiting van acute hemodialyses. De Kamer van beroep heeft dan ook uit de bepalingen van hoofdstuk 1 van dit Koninklijk besluit terecht afgeleid dat de regelgever “vanaf 1 juli 2003 in een tegemoetkoming voorzag voor de chronische hemodialyse en niet voor de acute hemodialyse”.

Uit eventueel andersluidende beslissingen in andere zaken behandeld door dezelfde bodemrechter kan op zichzelf geen rechtsregel worden afgeleid die een voorziening tot cassatie kan ondersteunen.

De terugbetaling die door de Kamer van beroep opgelegd kan worden, is geen straf maar een herstelmaatregel. De rechtswaarborgen die gelden voor strafvervolgingen in de zin van de artikelen 6 van het EVRM en 14 van het BUPO zijn bijgevolg voor de Kamer van beroep niet van toepassing.

De terugvordering kan niet worden gelijkgesteld met een onteigening als bedoeld door artikel 16 van de Grondwet.

1. De voorgaande kronieken zijn gepubliceerd in het I.B. 2011/2, 2012/1 en 2014/2.
2. Beroep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 08.04.2013.

Artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM verhindert niet dat de overheid terugvoert wat zij onverschuldigd betaald heeft.

Wanneer een prejudiciële vraag geen verband houdt met de bestreden beslissing, is er geen reden om in te gaan op het verzoek om die prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

Overeenkomstig artikel 112, § 1, van de wet van 13 december 2006 houdende diverse bepalingen, gewijzigd door de wet van 27 december 2006, worden de inbreuken op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, die werden gepleegd voor 15 mei 2007, wat betreft de verjaring, de administratieve geldboete en de terugbetaling, geregeld volgens de bepalingen van de artikelen 73 en 141, §§ 2, 3, 5, 6 en 7, eerste tot vijfde lid, van de ZIV-wet zoals die van kracht waren tot die datum.

Luidens artikel 141, § 7, eerste lid, van deze wet, zoals het gold tot 15 mei 2007, moeten de administratieve geldboeten door het Comité worden uitgesproken binnen de drie jaar, te rekenen vanaf de dag waarop de inbreuk werd vastgesteld. Deze wetsbepaling betreft enkel de administratieve geldboete en niet de terugbetaling van de waarde der verstrekkingen.

Artikel 141, § 5, laatste lid, van de ZIV-wet, zoals het gold tot 15 mei 2007, bepaalde weliswaar dat de zorgverlener ook de waarde van de betrokken verstrekkingen moet terugbetalen in de gevallen bedoeld in de punten a) en b), waarin het Comité administratieve geldboetes kan uitspreken, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat de terugbetaling van de waarde der verstrekkingen binnen dezelfde termijn als de administratieve geldboete moet worden uitgesproken.

De bij artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren is een vormvereiste met beperkte draagwijdte.

Een middel dat niet aantoont hoe de bestreden beslissing erdoor beïnvloed is geweest, kan niet tot cassatie leiden.

(verworpen)

2. Raad van State (7^e k.), D.J., arrest nr. 226.567 van 27 februari 2014³

Ontvankelijkheid van het middel – Beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State / cassatierechter

Een middel dat niet gericht is tegen de bestreden beslissing kan niet in aanmerking genomen worden.

Opdat een middel gegrond zou worden verklaard, is het louter opwerpen er van niet voldoende. Verzoeker moet duidelijk en voldoende nauwkeurig toelichten welke argumentatie precies niet is onderzocht. Een onvoldoende precies en duidelijk middel kan niet tot cassatie leiden.

De Raad van State kan als administratieve cassatierechter niet de feitelijke toedracht van de zaak onderzoeken.

(verworpen)

3. Beroep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 10.06.2013.

3. Raad van State (7^e k.), D., arrest nr. 226.568 van 27 februari 2014⁴

Beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State / cassatierechter – Terugbetaling is geen straf – Motiveringsplicht

Als administratieve cassatierechter komt het de Raad van State niet toe op zijn beurt te onderzoeken of de aangevoerde inbreuken bewezen zijn. Hij kan enkel nagaan of de feitenrechter daartoe rechtmatig heeft besloten.

De cassatierechter kan evenmin nagaan of er een redelijke verhouding bestaat tussen de vastgestelde feiten en de beslissing van de Kamer van beroep. Deze laatste beslist daarover soeverein.

Overeenkomstig de in deze toepasselijke wetsbepalingen, heeft de Kamer van beroep terzake geen beoordelingsbevoegdheid, maar is ze verplicht de zorgverlener te veroordelen tot terugbetaling van de waarde van de betrokken verstrekkingen wanneer hij aan de verzekering voor geneeskundige verzorging niet uitgevoerde verstrekkingen heeft aangerekend of de aangerekende verstrekkingen niet overeenstemmen met de gecoördineerde ZIV-wet of haar uitvoeringsbesluiten.

Die terugbetaling is geen straf, maar een herstelmaatregel. De artikelen 6.2 en 6.3 EVRM zijn op dergelijke maatregel niet van toepassing.

Een mogelijk foutieve vermelding van het aantal verzekerden bij wie de verstrekking gingivectomie werd aangerekend, betreft een materiële verschrijving die geen invloed heeft gehad voor de bestreden beslissing en niet tot cassatie kan leiden.

Een jurisdictionele beslissing is wat de aangebrachte beroepsgrievens betreft, gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet, al ware die redengeving verkeerd of onwettig, die hem ertoe brengt deze grieven te verwerpen.

Het vaststellen van de feitelijke elementen behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de administratieve rechter en het middel dat de appreciatie van de feiten door de administratieve rechter betwist, is onontvankelijk.

(verworpen)

4. Raad van State (6^e k.), A. W., arrest nr. 227.073 van 9 april 2014⁵

Niet uitgevoerde verstrekkingen – Niet-conforme verstrekkingen – Extrapolatie – Motiveringsplicht / artikel 149 Grondwet

Artikel 149 van de Grondwet legt een formele verplichting op om, ongeacht de relevantie van de motieven, aan te geven waarop het rechtscollege zich heeft gebaseerd om zijn beslissing te nemen, zonder dat het daarbij een antwoord moet geven op elk van de door de partijen aangevoerde argumenten.

4. Beroep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 10.06.2013.

5. Hoger beroep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 28.08.2012.

Indien een partij echter een argument aanvoert waarmee zij de geldigheid van haar stelling kan bewijzen, moet het rechtscollège in de motivering van haar beslissing melding maken van de reden waarom het daarmee geen rekening heeft gehouden.

Het volstaat niet dat de Kamer van beroep verwijst naar een vorige beslissing van datzelfde rechtscollège, waarbij de praktijk van extrapolatie reeds zou zijn gevalideerd, om een dergelijke praktijk vanwege de DGEC te rechtvaardigen, temeer daar in die beslissing in feite de motieven waren aangedragen voor de rechtvaardiging van het gebruik van de extrapolatie.

Bij gebrek aan een tekst die het gebruik van de extrapolatiemethode door de DGEC ondersteunt, moet de Raad van State nagaan of de Kamer van beroep wel degelijk rekening heeft gehouden met de argumenten die de zorgverlener heeft aangevoerd met betrekking tot de toepassing van die methode door de DGEC.

Wanneer de beslissing van de Kamer van beroep passages bevat uit de conclusies van de DGEC die voorafgaan aan de aanvullende conclusies van de zorgverlener, blijkt uit die beslissing niet op welk vlak zij de laatste door de zorgverlener aangevoerde elementen in aanmerking heeft genomen. De beslissing is niet met redenen omkleed zoals dat door artikel 149 van de Grondwet wordt voorgeschreven.

Bovendien houdt de beslissing van de Kamer van beroep dan wel een motivering in voor de verwerping van de vordering van de zorgverlener om een expert in de tandheelkunde aan te wijzen, maar niet voor de verwerping van de vordering om een expert-statisticus aan te wijzen.

(vernietiging en verwijzing)

5. Raad van State (7^e k.), S. en D., arrest nr. 227.584 van 28 mei 2014⁶

Beginnelsen van behoorlijk bestuur – Beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State / cassatierechter – Terugbetaling is geen straf

De beginselen van behoorlijk bestuur gelden voor de overheid maar zijn niet van toepassing op beslissingen van administratieve rechtscollèges. Een schending van de beginselen kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen een juridictionele beslissing.

De redelijke termijn wordt beoordeeld aan de hand van de feitelijke gegevens van de zaak. Als administratieve cassatierechter komt het de Raad van State niet toe na te gaan of de redelijke termijn werd overschreden. Dit zou een feitelijke beoordeling vergen, en dat behoort niet tot de bevoegdheid van de cassatierechter. Deze kan enkel nagaan of de bodemrechter uit de feitelijke gegevens die hij op onaantastbare wijze vaststelt wettig heeft kunnen afleiden dat de redelijketermijneis niet werd geschonden.

De terugbetaling is geen straf of sanctie, maar een herstelmaatregel.

(verworpen)

6. Beroep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 09.09.2013.

6. Raad van State (7^e k.), J., arrest nr. 228.245 van 2 september 2014⁷

Motiveringsplicht / artikel 149 Grondwet – Bewijs – Rechtzekerheidsbeginsel – Legaliteitsbeginsel – Nomenclatuur – Beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State / cassatierechter – Ontvankelijkheid van het middel – Artikel 142 ZIV-wet

De bij artikel 149 van de Grondwet opgelegde verplichting aan de rechter om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Artikel 19, § 6, van het Procedurereglement van de Kamer van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle heeft geen andere inhoud.

Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet, al ware die redengeving verkeerd of onwettig, die hem ertoe brengt die beslissing te nemen en de aangebrachte excepties en beroepsgrievens te verwerpen of in te willigen. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet.

Een inbreuk kan niet weerlegd worden door loutere beweringen die niet bewezen zijn.

Bij de beoordeling van het rechtszekerheids- en legaliteitsbeginsel moet voor ogen worden gehouden dat de nomenclatuur gericht is tot personen die beroepsmatig handelen en over goede informatie beschikken of kunnen beschikken ten aanzien van het geoorloofd karakter van de aanrekening van hun prestaties aan de ziekteverzekering. Een gespecialiseerd arts moet redelijkerwijze worden geacht te weten wat in deze onder “soortgelijke techniek” moet worden verstaan.

De Kamer van beroep kan bij haar beoordeling steunen op het afwijkend profiel van de zorgverlener zonder dat het daardoor de vordering van de Dienst uitbreidt of wijzigt.

De Raad van State is als cassatierechter niet bevoegd om kennis te nemen van de feitelijke elementen van de zaak.

Een middel is niet ontvankelijk wanneer niet aannemelijk gemaakt wordt dat de beweerde schending de strekking van de beslissing beïnvloed heeft.

Artikel 142, § 1, eerste lid, 2°, van de ZIV-wet legt de terugbetaling op “van de waarde van de verstrekkingen die ten onrechte aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging ten laste werden gelegd” en is dus ruim opgesteld. Er is niet vereist dat de verstrekkingen door de betreffende zorgverlener moeten zijn verricht of aangerekend.

(verworpen)

7. Raad van State (7^e k.), V.L., arrest nr. 229.353 van 27 november 2014⁸

Samenstelling Kamer van beroep / artikel 145 ZIV-wet – Ontvankelijkheid van het middel

Met toepassing van artikel 145, § 1, van de ZIV-wet is elke Kamer van beroep samengesteld uit een magistraat en vier leden, twee leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, en twee leden voorgedragen door de beroepsgroep waartoe de betrokken zorgverlener behoort.

Deze regel in verband met de samenstelling van het rechtscollege is niet absoluut. Artikel 145, § 10, van de ZIV-wet, ingevoegd door de wet van 19 maart 2013 houdende diverse bepalingen inzake gezondheid (II), voorziet daarop een uitzondering. Wanneer wegens verhindering van een werkend lid een plaatsvervangend lid ter vervanging is uitgenodigd, is de zetel volgens deze wetsbepaling geldig samengesteld uit een voorzitter, één van de leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en één van de leden voorgedragen door de beroepsgroep van de betrokken zorgverlener.

Deze bepaling heeft als doel (Parl. St. Kamer, 2012-2013, Doc 53, nr. 2600/001, 15), het uitstel van zittingen te vermijden wanneer na een uitnodiging van een plaatsvervangend lid zonder voorafgaande verwittiging leden op de zittingsdag afwezig blijven.

Met betrekking tot de procedure in strafzaken heeft het Hof van Cassatie geoordeeld dat het middel betreffende de toewijzing van een zaak aan een kamer van de correctionele rechtbank met slechts één rechter of aan een kamer van dezelfde rechtbank met drie rechters geen verband houdt met de bevoegdheid (en dus de openbare orde), zelfs als het gaat om een zaak in hoger beroep tegen een vonnis van de politierechtbank. Die zienswijze moet ook hier worden gevolgd.

Een nieuw middel kan niet pas voor de cassatierechter worden opgeworpen wanneer het de openbare orde niet raakt.

(heropening van de debatten, het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat wordt gelast het onderzoek van de zaak voort te zetten)

8. Raad van State (7^e k.), V.L., arrest nr. 230.409 van 5 maart 2015⁹

De verzoeker diende geen verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord in.

(vaststelling afstand van geding)

8. Beroep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 10.02.2014. Idem: RvS (7^e k.) V, arrest nr. 229.354, 27.11.2014.

9. Idem RvS (7^e k.), V, nr. 230.408 van 05.03.2015.

9. Raad van State (7^e k.), C., arrest nr. 229.522 van 11 december 2014¹⁰

Ontvankelijkheid van het middel – Beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State / cassatierechter

Een aangevoerde onwettigheid van Koninklijke besluiten die niet de wettelijke grondslag voor de procedure tegen verzoeker vormen, kan de beslissing van de Kamer van beroep niet beïnvloeden. Een dergelijk middel kan niet tot cassatie leiden.

Artikel 14, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 bepaalt dat de Raad van State als cassatierechter niet over de grond van de zaak uitspraak doet. Hieruit volgt dat het vaststellen van de feitelijke elementen tot de uitsluitende bevoegdheid behoort van de administratieve rechter en dat het middel dat de appreciatie van de feitelijke elementen door de administratieve rechter betwist, onontvankelijk is.

De Kamer van beroep oordeelt als rechter in laatste aanleg op onaantastbare wijze over de feitelijke toedracht van de zaak. Haar beoordeling kan door de Raad van State, optredend als administratieve cassatierechter, niet worden overgedaan. Zelfs indien wordt bewezen dat de Kamer van beroep aan haar plicht tot deugdelijke feitenvinding is tekortgekomen, kan de bestreden beslissing daarvoor niet door de Raad van State worden verbroken.

Een niet verduidelijkt middel is niet ontvankelijk. Een middel dat niet gericht is tegen de bestreden beslissing kan niet tot cassatie leiden.

(verworpen)

10. Raad van State (6^e k.), D. M. L., arrest nr. 230.182 van 12 februari 2015 en arrest nr. 230.314 van 25 februari 2015¹¹

Redelijke termijn / ontvankelijkheid van het middel – Onafhankelijkheid en onpartijdigheid – Gezag van het rechterlijk gewijsde in strafzaken (Art. 23 van het Ger. W.) – *Electa una via* – *Exceptio obscuri libelli*

De eisende partij is van oordeel dat de betwiste beslissing niet binnen een redelijke termijn is genomen.

Aangezien dat middel niet voor het eerst kan worden aangevoerd voor de Raad van State die uitspraak doet als cassatierechter, moet het onontvankelijk worden verklaard.

De eisende partij kan niet worden gevolgd wanneer zij, in een poging om het gebrek aan onafhankelijkheid en onpartijdigheid vanwege de Kamer van beroep aan te tonen, beweert dat haar leden collega's zijn van de geneesheer-inspecteur die het proces-verbaal heeft opgesteld.

Zij kan evenmin een gebrek aan onafhankelijkheid en onpartijdigheid aanvoeren als er geen expert wordt aangewezen en zij nooit daarom heeft gevraagd.

10. Beroep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 28.01.2014. Idem RvS (7^e k.), M., nr. 229.523 van 11.12.2014.

11. Hoger beroep tegen de beslissingen van de Kamer van beroep van 13.03.2014.

Tot slot is het niet aan de Raad van State om zich uit te spreken over de keuze van de wetgever om het geschil waarop het geding betrekking heeft, niet aan een rechtscollege van de rechterlijke orde toe te vertrouwen.

De eisende partij is van oordeel dat zij door het gezag van gewijsde van het arrest van het Hof van beroep van Luik werd vrijgesproken van verschillende beschuldigingen en dat de Kamer van beroep haar dus niet voor diezelfde tenlastelegging kan veroordelen.

Artikel 23 van het Gerechtelijk Wetboek luidt als volgt:

“Het gezag van het rechterlijk gewijsde strekt zich niet verder uit dan tot hetgeen het voorwerp van de beslissing heeft uitgemaakt. Vereist wordt dat de gevorderde zaak dezelfde is; dat de vordering op dezelfde oorzaak berust; dat de vordering tussen dezelfde partijen bestaat, en door hen en tegen hen in dezelfde hoedanigheid gedaan is”.

De DGEC was geen partij in het geding dat door het Hof van beroep van Luik werd beslecht, het gezag van gewijsde van het door dat hof gewezen arrest kan niet tegen hem worden aangevoerd.

Het gezag van gewijsde van het arrest waarin de eisende partij werd vrijgesproken van verschillende beschuldigingen, waarvan één de eerste tenlastelegging kon omvatten, belette niet dat de Kamer van beroep de eisende partij voor dezelfde tenlastelegging kon veroordelen.

De eisende partij voert aan dat het beginsel *“Electa una via non datur recursus”* werd geschonden, aangezien de DGEC zou hebben gekozen voor de rechterlijke weg en niet voor de administratieve weg door een verslag aan de gerechtelijke overheid te bezorgen in het kader van de strafrechtelijke procedures die tegen haar zijn aangespannen.

Zonder dat een uitspraak nodig is over de excepties van niet-ontvankelijkheid die zijn aangevoerd tegen het middel, volstaat de vaststelling dat de DGEC geenszins voor de strafrechtbank een rechtsvordering tegen de eisende partij heeft ingesteld.

Het louter doorsturen van een verslag aan de gerechtelijke overheid kan niet worden beschouwd als het innemen van een standpunt over de manier waarop iemands rechten moeten worden verdedigd.

Het middel dat berust op de bewering dat de DGEC had beslist om de eisende partij voor de strafrechtbank te vervolgen, is dus feitelijk onjuist.

De eisende partij beroept zich op een schending van artikel 174 van de gecoördineerde ZIV-wet, waarin het volgende wordt bepaald: *“de vordering tot betaling van prestaties der uitkeringsverzekering verjaart twee jaar na het einde van de maand waarop die uitkeringen betrekking hebben”.*

Uit de formulering van het middel in het cassatieberoep blijkt een dusdanige verwarring dat de exceptie *obscuri libelli* ertegen moet worden aangevoerd en dat het bijgevolg niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

(verworpen)

11. Raad van state (6^e k.), J. V., arresten nr. 230.328 en nr. 230.329 van 25 februari 2015¹²

Samenstelling Kamer van beroep / artikel 145, § 1 ZIV-wet / voorzitter / advocaat-generaal bij het Arbeidshof / onafhankelijkheid en onpartijdigheid – Eedaflegging – Procedure tot wraking / tegensprekelijk karakter – Geldboete wegens rechtspleging met kennelijk verdragende of onrechtmatige doeleinden (art. 780*bis* van het Ger. W.)

In artikel 145, § 1, van de GVVU-wet wordt uitdrukkelijk voorzien in de mogelijkheid om een magistraat van het openbaar ministerie te benoemen tot voorzitter van de Kamer van beroep ingesteld bij de DGEC.

De eisende partij kan niet worden gevolgd wanneer zij beweert dat er een gebrek aan onafhankelijkheid of onpartijdigheid vanwege de voorzitter van de Kamer van beroep dreigt te ontstaan door zijn hoedanigheid van advocaat-generaal bij een arbeidshof.

Hoewel de belangrijkste functie van die voorzitter bestaat uit het vervolgen voor de gerechtelijke rechtscolleges van personen die worden verdacht van inbreuken op de sociale wetgeving, heeft de procedure die DGEC en eiser volgen een ander doel: de eiser wordt vervolgd door een ander orgaan dan het auditoraat-generaal en voor administratieve rechtscolleges.

Bovendien kan geenszins worden gesteld dat een magistraat van het openbaar ministerie geen, parallel met zijn of haar belangrijkste functie, rechtsprekende functie kan uitoefenen onder voorwaarden die verenigbaar zijn met artikel 6 van het EVRM.

Bovendien doet geen enkel concreet element het vermoeden rijzen dat de voorzitter niet in staat zou zijn om zijn of haar functie bij de Kamer van beroep op een onafhankelijke, onpartijdige en serene manier uit te oefenen.

Wat de verplichting tot eedaflegging betreft, wordt in artikel 145, § 9, tweede lid, van de gecoördineerde GVVU-wet bepaald dat enkel de in § 1, derde lid, 2° en 3°, bedoelde leden van de Kamer van beroep in handen van de “*Voorzitter van de Kamer van beroep*” de eed die voorgeschreven is door artikel 2 van het decreet van 20 juli 1831, afleggen. De voorzitter zelf valt dus niet onder die bepaling.

De door de eiser geformuleerde kritiek is dus volkomen ongegrond.

Noch de gecoördineerde GVVU-wet, noch het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van het procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bevatten specifieke regels voor het voeren van procedures tot wraking.

Bij gebrek aan specifieke regels en vanuit de verplichting om een beslissing te nemen in een procedureel incident dat het onderzoek van de zaak die hangende was voor de Kamer van eerste aanleg verlamde, kon de voorzitter van de Kamer van beroep op regelmatige wijze, via een beschikking, de procedureregels vaststellen die gevolgd moeten worden voor die specifieke procedure.

Ook al voorzien de artikelen 833 tot 838 van het Gerechtelijk Wetboek niet dat conclusies worden neergelegd door de partij die niet heeft gevraagd om een rechter te wraken, toch heeft het Hof van Cassatie geoordeeld dat het tegensprekelijke karakter van de wrakingsprocedure die partij de mogelijkheid moet bieden om haar bemerkingen mee te delen (Cass., 28.10.2005, A.R. C.04.0264.F).

12. Verzoeken tot wraking van de voorzitter en van de leden van de Kamer van beroep.

De beschikking, genomen door de voorzitter, heeft de DGEC terecht in staat gesteld om conclusies neer te leggen in verband met de wrakingsprocedure die voor de Kamer van beroep is gebracht.

In die beschikking moest bovendien niet worden voorzien in de mogelijkheid om schriftelijk op die conclusies te antwoorden aangezien de argumenten van de eiser tijdens de terechtzitting konden worden opgeworpen.

De voormelde beschikking kan dus niet worden beschouwd als blijk gevend van een gebrek aan onpartijdigheid vanwege de voorzitter van de Kamer van beroep.

De vordering tot wraking van de voorzitter is dus niet gegrond.

Het RIZIV vraagt op grond van artikel 780*bis* van het Gerechtelijk Wetboek om de eiser te veroordelen tot een geldboete van 700 EUR wegens rechtspleging met kennelijk verdragende of onrechtmatige doeleinden.

Het RIZIV rechtvaardigt het bedrag van de geldboete door te verwijzen naar de basisrechtsplegingsvergoeding waarin wordt voorzien voor een procedure voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Wanneer de Raad van State zich uitspreekt over de hierboven beoogde vordering, moet die zich baseren op artikel 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973, en niet op het Gerechtelijk Wetboek.

In dat artikel 37 wordt niet aan één van de partijen in het geding de mogelijkheid geboden om de veroordeling tot een geldboete te vragen wegens rechtspleging met kennelijk onrechtmatige doeleinden. Dat prerogatief komt toe aan de auditeur die belast is met het onderzoek van de zaak. In dit geval heeft die in zijn verslag geconcludeerd dat geenszins kan worden geoordeeld dat door het indienen van de verzoeken tot wraking een procedure met kennelijk onrechtmatige doeleinden werd opgestart.

Bijgevolg is er geen reden om de door het RIZIV geformuleerde vordering in te willigen.

(verwerping verzoeken tot wraking)

12. Raad van State (6^e k.), N.P., arresten nr. 230.403 en nr. 230.404 van 4 maart 2015¹³

Zorgverlener onder voorlopig bewind – Voorlopig bewindvoerder die niet bij het geding betrokken is – Procedurefout

In hoofdzaak verwijt de voorlopig bewindvoerder de Kamer van beroep de zorgverlener en diens vennootschap rechtstreeks in kennis te hebben gesteld van de tegenover hen geformuleerde tenlasteleggingen en van de procedurehandelingen met betrekking tot hen, terwijl die zorgverlener onder voorlopig bewind was geplaatst bij beschikking van de vrederechter, met bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

De Kamer van beroep werd geacht te weten dat de zorgverlener onder voorlopig bewind was geplaatst en wat bovendien zijn relatie is met zijn vennootschap en heeft dus de artikelen 488bis-F, § 3, 1^e lid, en 488-K, van het Burgerlijk Wetboek miskend door die twee personen rechtstreeks in kennis te stellen van de tenlasteleggingen en procedurehandelingen met betrekking tot hen, waardoor de procedure die heeft geleid tot het nemen van de betwiste beslissing onwettig is.

(cassatie en verwijzing)

13. Hoger beroep tegen de beslissingen van de Kamer van beroep, daterende van 05.06.2014.

13. Raad van State (7^e k.), F., arrest nr. 231.059 van 30 april 2015¹⁴

Motiveringsplicht / artikel 149 Grondwet – Beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State / cassatierechter – Conclusietermijnen / Koninklijk besluit van 9 mei 2008 – Rechtzekerheidsbeginsel – Samenstelling Kamer van beroep / artikel 145 ZIV-wet – Prejudiciële vraag

De bij artikel 149 van de Grondwet opgelegde verplichting aan de rechter om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren, heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Artikel 19, § 6, van het procedurereglement van 9 mei 2008 heeft geen andere inhoud. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet - al ware die redengeving verkeerd of onwettig - die hem ertoe brengt die beslissing te nemen en de aangebrachte excepties en beroepsgrievens te verwerpen of in te willigen. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet.

Artikel 14, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 bepaalt dat de Raad van State als cassatierechter niet over de grond van de zaak uitspraak doet. Hieruit volgt dat het vaststellen van de feitelijke elementen tot de uitsluitende bevoegdheid behoort van de administratieve rechter en dat het middel dat de appreciatie van de feitelijke elementen door de administratieve rechter betwist, onontvankelijk is.

De Kamer van beroep is niet verplicht aan te geven welke nomenclatuebepaling van toepassing is, maar kan er zich toe beperken mee te delen waarom een prestatie niet onder een bepaalde nomenclatuur mag aangerekend worden.

De dwingende conclusietermijnen, vastgesteld in het Koninklijk besluit van 9 mei 2008, verbieden de Kamer van beroep niet te voorzien in een bijkomende conclusieronde, temeer wanneer dit er voor moet zorgen dat het recht van verdediging van één van de partijen ten volle wordt gegarandeerd.

Bij de beoordeling van het rechtszekerheidsbeginsel moet voor ogen worden gehouden dat de nomenclatuur gericht is tot personen die beroepsmatig handelen en over goede informatie beschikken of kunnen beschikken ten aanzien van het geoorloofd karakter van de aanrekening van hun prestaties aan de ziekteverzekering. Een gespecialiseerd vakman kan moeilijk voorhouden dat het binnen zijn vakgebied onduidelijk zou zijn wat met bepaalde termen wordt bedoeld. Indien de nomenclatuur op dit punt niet voldoende duidelijk was, had hij deze overigens niet naar eigen goeddunken mogen toepassen. Het is niet omdat, zoals verzoeker beweert, ook andere specialisten de nomenclatuur *contra legem* zouden hebben toegepast, noch omdat in de loop van de procedure een advies daaromtrent werd ingewonnen, dat deze onduidelijk of onwillekeurig zou zijn geweest.

14. Beroep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 10.03.2014.

De beoordeling van de grond van de zaak behoort niet tot de bevoegdheid van de cassatierechter.

In het licht van de motiveringsplicht is de Kamer van beroep er niet toe gehouden haar standpunt aan de hand van de medische literatuur te staven.

Met toepassing van artikel 145, § 1, van de ZIV-wet is elke Kamer van beroep samengesteld uit een magistraat en vier leden, twee leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, en twee leden voorgedragen door de beroepsgroep waartoe de betrokken zorgverlener behoort.

Deze regel in verband met de samenstelling van het rechtscollege is niet absoluut. Artikel 145, § 10, van de ZIV-wet, ingevoegd door de wet van 19 maart 2013 houdende diverse bepalingen inzake gezondheid (II), voorziet daarop een uitzondering. Wanneer wegens verhindering van een werkend lid een plaatsvervangend lid ter vervanging is uitgenodigd, is de zetel volgens deze wetsbepaling geldig samengesteld uit een voorzitter, één van de leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en één van de leden voorgedragen door de beroepsgroep van de betrokken zorgverlener.

Deze bepaling heeft als doel (Parl. St. Kamer, 2012-13, Doc 53, nr. 2600/001, 15), het uitstel van zittingen te vermijden wanneer na een uitnodiging van een plaatsvervangend lid zonder voorafgaande verwittiging leden op de zittingdag afwezig blijven.

Het middel betreffende de samenstelling van de Kamer van beroep houdt geen verband met de bevoegdheid en raakt de openbare orde dus niet. Een nieuw middel kan niet pas voor de cassatierechter worden opgeworpen wanneer het de openbare orde niet raakt.

De gesuggereerde prejudiciële vraag moet niet gesteld worden wanneer ze geen betrekking heeft op de bestreden jurisdictionele beslissing.

(verworpen)

14. Raad van State (6^e k.), G.D., arrest nr. 232.367 van 29 september 2015¹⁵

Rechten van de verdediging / ambtshalve genomen beslissing / verzet / artikelen 2, 1047 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek

De eisende partij heeft verstek laten gaan voor de Kamer van beroep en beweert dat zij niet de mogelijkheid zou hebben om verzet aan te tekenen, aangezien in het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep niet wordt voorzien in een dergelijke procedure.

Ook al heeft geen enkele bepaling van de op 14 juli 1994 gecoördineerde GVU-wet, of van het voormelde Koninklijk besluit, betrekking op de kwestie van de beslissingen bij verstek, toch moet worden gesteld dat, met toepassing van artikel 2 van het Gerechtelijk Wetboek, de regels betreffende het verzet, vastgesteld bij de artikelen 1047 en volgende van dat wetboek, van toepassing zijn op de eisende partij, die dus niet kan beweren dat hem of haar het recht is ontzegd om een vonnis bij verstek opnieuw te laten onderzoeken.

De stelling waarop het middel berust, is dus niet exact en de vraag of de eisende partij al dan niet tijdens de procedure voor de Kamer van beroep blijkt heeft gegeven van nalatigheid, is bijgevolg zonder belang.

15. Hoger beroep tegen de beslissing van de Kamer van beroep, daterende van 03.12.2014.

Wanneer, zoals de eisende partij tijdens de pleidooien heeft gesteld, de kennisgeving van de betwiste beslissing niet conform de regels van artikel 792 van het Gerechtelijk Wetboek zou zijn gebeurd, heeft een dergelijke fout bovendien geen invloed op de geldigheid van de betwiste beslissing.

(verworpen)

15. Raad van State (7^e k.), V., arrest nr. 232.564 van 15 oktober 2015¹⁶

Interesten / artikel 156 ZIV-wet / artikel 1153 Burgerlijk Wetboek

Artikel 156, § 1 ZIV-wet heeft geen betrekking op de rechten van de zorgverstrekker ten opzichte van het bestuur en kan in het huidige geval dus niet op nuttige wijze worden toegepast.

Artikel 1382 Burgerlijk Wetboek slaat op de gevallen waarin een fout werd begaan. De bodemrechter mocht er van uit gaan dat het uitvoeren van een beslissing, die krachtens de wet uitvoerbaar is, geen fout uitmaakte.

Krachtens artikel 1235 Burgerlijk Wetboek kan wat betaald werd zonder verschuldigd te zijn, worden teruggevorderd. Overeenkomstig artikel 1378 Burgerlijk Wetboek moet, indien hij die ontvangen heeft, te kwader trouw was, niet alleen het kapitaal teruggeven, maar ook de interesten of de vruchten, te rekenen van de dag van de betaling. Die kwade trouw wordt *in casu* niet aangevoerd.

Verzoeker vorderde in zijn synthesebesluiten van 14 april 2010 voor de Kamer van eerste aanleg uitdrukkelijk de “*terugbetaling van de som van 27.928,30 EUR te vermeerderen met de interesten aan de wettelijke rentevoet in fiscale zaken van 7 %*”. In zijn laatste conclusies voor de Kamer van beroep, neergelegd op 29 oktober 2014, herhaalde hij deze eis, dit keer met toevoeging van de datum van betaling als aanvangsdatum van de interesten. Bijgevolg kon verzoeker aanspraak maken op betaling van de interesten vanaf deze datum overeenkomstig artikel 1153 Burgerlijk Wetboek. Door te stellen dat de interesten verschuldigd zijn vanaf de datum van uitspraak van de Kamer van beroep wordt artikel 1153 Burgerlijk Wetboek geschonden.

(vernietiging en verwijzing)

16. Beroep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 27.01.2015.